

med afgørelserne også blive givet eventuelle nødvendige dispensationer.

Pålægget gives til ejeren af ejendommen. Det bemærkes, at der forud for en afgørelse efter §§ 20 og 21 skal foretages partshøring. Ejeren skal således dels have adgang til at komme med bemærkninger til sagen, dels gøres opmærksom på adgangen til aktindsigt efter forvaltningslovens § 19. Hvis ejendommen er lejet eller forpagtet ud, skal såvel ejer som lejer eller forpagter partshøres. Der kan klages over afgørelsen til Naturklagenævnet. Forbud og påbud kan normalt ikke gennemtvinges, før klagefristen er udløbet. Det foreslås derfor, at ministeren i disse særlig akutte situationer kan beslutte, at rettidig klage ikke skal have opsættende virkning. En sådan beslutning kan også påklages, men nævnet kan beslutte, at afgørelsen skal efterkommes, indtil nævnet eventuelt beslutter andet.

Et indgreb kan fx komme på tale, hvis en skovnaturtype ellers vil blive afdrøvet eller fjernet, sprøjtet med pesticider eller gødsket, eller hvis der på anden måde vil blive udført aktiviteter, der kan ødelægge eller væsentligt forringe naturtypen eller levestedet. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med § 17, om at visse aktiviteter skal anmeldes, inden de foretages.

Til § 22

Bestemmelsen skal sikre miljøministeren mulighed for selv at gennemføre den pleje af arealer, som er nødvendig for at sikre den tilstand, som ønskes opnået med de afgørelser, som træffes efter §§ 19 - 21. Bestemmelsen svarer til den mulighed, der er efter naturbeskyttelseslovens § 52, for at myndighederne kan foretage pleje på privatejede fredede arealer. Udgangspunktet for eventuelle regler vil være, at ejeren selv udfører den pleje, som han er pålagt at udføre i afgørelsen, og at ejeren har ret til at udføre den ønskede pleje, hvis pligten hertil ikke følger af afgørelsen. Udføres plejen ikke inden for den frist, der er fastsat, skal ministeren selv kunne udføre plejen. Der skal i bekendtgørelsen kunne fastsættes regler om fordelingen af udgifter i forbindelse med pleje.

Til § 23

Bestemmelsen giver miljøministeren hjemmel til at ekspropriere ejendom, når det er af væsentlig betydning for at realisere Natura 2000-skovplanen. Bestemmelsen supplerer ministerens øvrige virkemidler i §§ 19 - 21 og § 24. Det forudsættes, at ekspropriation kun anvendes, når det er af afgørende betydning for opfyldelse af målsætningen for et område at erhverve ejendommen. Dette kan fx være tilfældet, når der er

tale om at standse en større virksomhed eller begrænse denne i betydeligt omfang.

Til § 24

For det tab, som en ejer kan godtgøre som følge af afgørelser efter § 17 eller §§ 19 - 21, kan der ydes erstatning efter reglerne i naturbeskyttelseslovens § 39. Efter forslaget afgøres spørgsmål om eventuel erstatning som følge af et foreløbigt pålæg efter §§ 20 - 21 dog først, når der indgås en aftale efter § 18 eller træffes en endelig afgørelse efter § 19. Erstatning fastsættes som en engangserstatning for nedgang i handelsværdien som følge af indgrebet.

De krav, som stilles efter § 19, vil ikke altid have karakter af ekspropriation i grundlovens forstand, men ud fra en billighedsbetragtning vil indgreb efter § 19, der forårsager tab, altid udløse erstatning. Tilsvarende er tilfældet for krav stillet efter miljøbeskyttelseslovens § 26 a til opfyldelse af indsatsplaner i forbindelse med drikkevandsbeskyttelsen.

Vurderingen af betydningen af de konkrete krav og af størrelsen af det økonomiske tab som følge heraf kan være vanskelig, idet en række parametre vil indgå heri. Der vil forekomme tilfælde, hvor det konkrete krav til driften kun indebærer en ubetydelig merudgift eller besvær ved driften, men som det vil være rimeligt at kompensere. Det foreslås derfor, at konkret fastsatte krav efter en billighedsbetragtning altid udløser erstatning for dokumenterede tab på samme måde, som det er tilfældet efter miljøbeskyttelseslovens § 26 a.

Ligesom i sager om ekspropriation til naturgenopretning efter naturbeskyttelseslovens § 60 og erstatning for fredninger, kan afgørelse om erstatningsfastsættelsen påklages til Naturklagenævnet og Taksationskommissionen.

Til § 25

Ad stk. 1

Bestemmelsen er et led i at nå målet i internationale anbefalinger og i det nationale skovprogram om at beskytte de naturmæssigt særligt værdifulde skove, herunder naturskov. Den giver således hjemmel til, at miljøministeren kan registrere andre naturmæssigt særlig værdifulde skove end dem, der er omfattet af kortlægningen efter § 15, uanset om de er beliggende i eller uden for de internationale naturbeskyttelsesområder. Det er i skovprogrammet forudsat, at man vurderer det danske naturskovsbegreb, der hidtil har været baseret for meget på bevoksningens genetiske oprindelse. Der er behov for en mere praktisk definition, der tager udgangspunkt i, hvad der er bevaringsværdigt, og som samtidigt letter skovejernes mulighed